

Щърковъ. Нима да обичашъ е грѣхъ?

Стефка. Че ти пакъ си обичай. Кой ти пречи. Обичай. Нека всички хора се обичаме, както е дадено. А пъкъ то: спорадъ тебе и моя прокопсаникъ, обичъта се състои въ изневѣрата.

Щърковъ. Пази Боже! Никога не ми е дохождало на ума такова нѣщо.

Стефка. А защо като ме намѣришъ сама се огъваш около мене? Гледашъ да се подопрешъ... Когато Михаилъ е тукъ цѣлувашъ вжката ми сдържано. А кога го нѣма като ми хванешъ ржката, искашъ да я изядешъ. И тъй стискашъ, че едва понасямъ болката.

Щърковъ. Че знамъ ли?

Стефка. Като не знаешъ — ще ти туря намордникъ.

Щърковъ. Все пакъ разбирамъ да бждешъ вѣрна на вѣренъ мжжъ. А пъкъ Михаилъ е безподобенъ донжуанъ.

Стефка. Именно! Героизъмъ е да бждешъ вѣрна на невѣренъ мжжъ.

Щърковъ. Ти си въ неговитѣ очи наивница. Той просто ти се смѣе и те счита за...

Стефка. Честниятъ човѣкъ всѣкога е наивенъ въ очитѣ на безчестника. Но и ти ставашъ мизерникъ въ моитѣ очи. Ти си по доле отъ мжжа ми, защото той никога нѣма да посегне върху жената на своя приятель. Той е вълкъ, но никога не мърсува въ своята върлога. И затова макаръ да е донжуанъ — азъ го търпя. Но тебе, тебе — презирамъ...

Щърковъ. (Почва да се смѣе и захласва)

Стефка. (Го гледа очудена)

Щърковъ. (Победоносно) Поздравлявамъ